

[Kjølgaard]

og forskellig anden industri, men disse problemer løses efter vor mening ikke positivt ved en total ophævelse af § 6 og eventuelt § 1. Men ændringer, der tager sigte på bedring af disse virksomheders forhold, uden at kontrollen og ansvaret bliver frataget regeringen, vil vi gerne medvirke til en gennemførelse af.

Mimi Jakobsen (CD):

Den nugældende våbenlov, der oprindeligt stammer tilbage fra 1930'erne, er vel nok et udtryk for den holdning, som et flertal i folketinget har haft, nemlig at Danmark ikke bør eksportere våben for igennem denne holdning at begrænse muligheden for krige og undgå tab af menneskeliv.

Men ser man lidt på det, der er foregået i denne verden siden 1930'erne, må man nok betvivle, at denne holdning har frelst så meget som ét eneste menneskeliv. Ser man på våbenproduktionen og specielt våbeneksporten, vil man også kunne iagttage, at selv de lande, der markerer sig stærkt som neutrale, i dag sælger store mængder af våben overalt i verden: se på Sverige og de farvestrålende brochurer over våben til salg, som svenske firmaer sender ud!

Hvad angår våbenlovens § 6, som fremskridtspartiet nu ønsker ophævet, må man tage i betragtning, at denne paragraf indeholder forbuddet mod våbeneksport, men samtidig giver justitsministeren mulighed for at dispensere. Ministeren har i dag sagt, at der her mere er tale om en procedure, men det er dog vel sandt, at Bravour Radio ikke fik tilladelse til at eksportere militærradioer til USA, at hærens krudtfabrik i Frederiksværk ikke måtte fremstille ammunition, hvilket havde alvorlige konsekvenser for begge virksomheder, samt, således som det stod omtalt i Politiken i april 1978, at Dannebrog Elektronik fik afslag på en ansøgning om eksport af radioer for 100 mill. kr. til et engelsk firma.

Som medlem af NATO har Danmark forpligtet sig til at opretholde et forsvar og må som følge heraf også være i besiddelse af våben og være i stand til at benytte sådanne. Det synes derfor, at Danmarks holdning til våbenfremstilling og våbeneksport er en form for dobbeltmoral, idet man anerkender nødvendigheden af at have et forsvar, nødvendigheden af at være i besiddelse af våben

og altså nødvendigheden af, at andre producerer disse våben, mens man på den anden side har den holdning, at man ikke selv skal producere eller eksportere våben.

Når man specielt betragter våbenlovens § 6, pkt. 3 og 4, kan det også ses, at disse stykker er meget vagt formuleret. I en tid som vor, hvor våbnene er så teknisk udviklede, som de er, vil man snart kunne postulere, at næsten ethvert industriprodukt, og naturligvis først og fremmest den elektroniske industris produkter, vil kunne betragtes som produkter, der hører ind under loven. Det er da også således, at man i forbindelse med det radikale forslag tidligere dette år har haft alvorlige betænkeligheder fra flere sider ved, hvordan man overhovedet skulle afgrænse et forbud. Tag sådan noget som delleverancer til lastbilfabrikation – transportsektoren i en eventuel krigssituation er meget væsentlig – tag banale ting som båndoptagere og radioer m.v.

Våbenlovens § 6 hænger jo sammen, som flere har sagt, med våbenlovens § 1, der omhandler produktion af våben, og kan for så vidt ikke holdes ude fra § 1, idet en decideret produktion af våben jo også kræver en ophævelse eller lempelse af § 1.

Af flere grunde finder CD det derfor urimeligt, at Danmark ikke skulle kunne sælge krigsmateriel til vestligt orienterede lande eller i hvert fald til NATO-landene. Ikke alene ligger der som før omtalt en dobbeltmoral i, at Danmark nok vil være i besiddelse af, men ikke selv vil producere og sælge krigsmateriel, men det er også i dag beskæftigelsesmæssigt set i allerhøjeste grad et spørgsmål om at kunne formindske arbejdsløsheden.

Vi har nu for flere milliarder kroner købt F-16 fly i USA. Dette land, og i øvrigt andre, har været meget interesseret i at købe flådens nye motortorpedobåd, der bygges i Frederikshavn. Denne motortorpedobåd, der er udviklet i Danmark og i øvrigt er en af de mest veludviklede i verden, kan vel kun vedblive at bevare sin position som sådan i få år, førend en anden nation har udviklet en mere avanceret type. Det må derfor undre, at vi her i landet ikke udnytter de muligheder, vi har for at sælge denne bådtype til de NATO-lande, der er interesserede. Det ville utvivlsomt dreje sig om store beløb, der kunne hentes hjem til landet ad den vej.